de-Boeuf ζοφερὰν αὐτῶν τρώγλην. Ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν των ὁ ξενοδόχος καὶ ἐρωτήσας ὁποίαν λείαν ἔφερον μεθ'ἑαυτῶν, ἤρξατο ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐκβάλλῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σάκκου. Τὸ πρῶτον δὲ παρουσιασθὲν ἀντικείμενον ἐνῷ ἔτι ἔλυε τὸν θώμιγγα ἦτο ἡ κουκκούλα τοῦ μοναχοῦ.

— Ὦ! ποῦ νὰ πάρουν χιλιάδες διαβόλοι! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος ἐνῷ ἤνοιγε τὸ στόμιον τοῦ σάκκου, τί εἶνε τοῦτο; Ὁ χοῖρός σας φορεῖ κουκκούλαν!

— Ἐβαρέθηκε τὸν κόσμον ὁ κακομοίρης καὶ ἔγινε καλόγηρος! εἶπεν ἐκεῖνος, ὅστις ἐκράτει τὸ φῶς, ἐκπλαγεὶς ὁπωσοῦν, διότι ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ χονδροειδοῦς φαιοῦ ἐριούχου.

— Τὸν ἐβαρέθηκε βέβαια, ἀνεφώνησεν ὁ ἕτερος ὀπισθοδρομῶν ἔντρομος, ἅμα ἡ κεκαρμένη κορυφὴ καὶ τὸ ὠχρὸν τοῦ καλογήρου πρόσωπον ἐνεφανίσθησαν.

— Ἅγιε Βενέδικτε, βοήθησέ μας! εἶνε καλόγερος μὲ τὰ σωστά του ἀποθαμένος!

— Ἀποθαμένος καλόγηρος νὰ 'μπῇ μέσα 'ς αὐτὸ τὸ σακκί; Ὄχι, ὄχι! Εἶνε καμμιὰ διαβόλου συνέργεια! Ἐγὼ ἄκουσα νὰ λέν, ὅτι ὁ Σατανᾶς πέρνει ὅποιο σχῆμα θέλει! Καὶ 'μπορεῖτε νἀστε βέβαιοι, ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος καὶ πιτίδιος, ὅστις ἐπῆρε τὴ μορφὴ καλογήρου, γιὰ νὰ κάμῃ νὰ μᾶς κρεμάσουνε ὅλους.

— Παρὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἐμᾶς ὁ διάβολος, τότε καλλίτερα εἶνε νὰ σκοτώσωμε ἐμεῖς τὸν διάβολο! ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος σταυροκοπούμενος· καὶ ὅσο πιὸ γλήγορο τὸ κάμουμε, τόσο τὸ καλλίτερο! Διότι τόρα-τόρα θὰ ξημερώσῃ καὶ θὰ περνοδιαβαίνῃ ὁ κόσμος 'ς τοὺς δρόμους!

— Ἔτσι λέω κ' ἐγώ, προσέθηκεν ὁ πιστεύων εἰς τὰς μαγείας· καὶ ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ τὸν πᾶμε 'ς τὴν αὐλὴ τοῦ χασάπη καὶ νὰ τὸν κρεμάσωμε ἐκεῖ ψιλὰ ἐπάνω, ὁποῦ ἠὔραμε κρεμασμένο τὸ χοῖρο.

Ἡ πρότασις αὕτη τοσοῦτον ἤρεσε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ὥστε τὴν ἐξετέλεσαν ἄνευ ἀναβολῆς. Μετεκόμισαν λοιπὸν τὸν καλόγηρον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κρεοπώλου καὶ περάσαντες περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χονδρὸν σχοινίον ἀνήρτησαν αὐτὸν εἰς δοκόν τινα τοῦ παραπήγματος καὶ τὸν ἄφισαν ἐκεῖ.

Ὅτε τέλος παρῆλθεν ἡ νὺξ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἤρξατο εἰσδῦον εἰς τὰ πρὸς ἀνατολὰς κείμενα παράθυρα τῆς πόλεως, ἐξηγέρθη ὁ κρεοπώλης καὶ ἡτοιμάζετο διὰ τὴν ἀγοράν. Ὑπελόγιζε δὲ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τί κέρδος ἤθελεν ἀποφέρει εἰς τὸ κρεοπωλεῖόν του ὁ χοῖρος. Ὅτε ἀναβλέψας, παράδοξον! ἀντὶ τοῦ χοίρου αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸν νεκρὸν τοῦ Πάτερ-Γουίδου.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον! εἶπεν ὁ κρεοπώλης, ἐγὼ πάντοτε ἐφοβούμην, ὅτι αὐτὸς ὁ καλόγερος δὲν θ' ἀπέθαινεν ἥσυχα εἰς τὸ κελλί του, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἐφανταζόμουν, ὅτι θὰ τὸν εὕρισκα κρεμασμένον ἀποκάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου. Τοῦτο δὲν μοὶ ἔρχεται καλά. Θὰ 'ποῦν, ὅτι ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα καὶ γι' αὐτόνε θὰ χάσω τὴ ζωή μου. Πρέπει νὰ εὕρω κανένα τρόπο νὰ ξεμπερδέψω ἀπ' αὐτόνε.

Οὕτω λέγων προσεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην του καὶ δεικνύων αὐτῷ τί συνέβη, τὸν ἠρώτησε πῶς εἰμποροῦσε νὰ οἰκονομήσῃ τὸ σῶμα, ὥστε νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς φονεύς. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις εἶχεν ἑτοιμότητα πνεύματος, ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα ἀπήντησε:

— Τοῦτο τῷ ὄντι εἶνε δύσκολο πρᾶγμα· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κακὸ 'ς τὸν κόσμον, ὁποῦ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τὸ γιατρικό του. Νὰ βάλωμε τὸν καλόγερο καββάλα ἐπάνω 'ς τ' ἄλογο.

— Τί! ἕνα ἀποθαμένον καββάλα 'ς τ' ἄλογο! ἀδύνατον, διέκοψεν ὁ κρεοπώλης. Ποιὸς ποτέ του ἤκουσε ἀποθαμένο καὶ πάνω 'ς τ' ἄλογο καββάλα;

— Ἄκουσέ με καλὰ ὡς τὸ τέλος κ' ἔπειτα κρίνε! Ἐμεῖς πρέπει νὰ βάλουμεν ὅπως κι' ὅπως τὸ σῶμα ἀπάνου 'ς τ' ἄλογο, καὶ νὰ τὸ δέσωμε σφικτὰ σφικτὰ μὲ σχοινιὰ καὶ ἔπειτα ν' ἀφίσουμε τἄλογο ἐλεύθερο εἰς τὴν στράτα καὶ νὰ τρέχουμε κατόπιν φωνάζοντας: «Ὁ καλόγερος ἔκλεψε τ'ἄλογο! ὁ καλόγερος ἔκλεψε τ' ἄλογο!» Καὶ ἔτσι δὰ ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἀπαντοῦνε θὰ τὸν κτυπᾶνε μὲ τὰ ραβδιά τους ἐκεῖ ποὺ θὰ περνᾷ ἀπὸ κοντά τους κι' ὕστερις θὰ νομίσουν ὅτι τὰ κακάρωσε μ' αὐτὸν τὸ τρόπο.

Εἰ καὶ τοῦτο τὸ σχέδιον ἐφαίνετο μᾶλλον σχέδιον μωρὸν ἢ φρόνιμον, ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲν ἄλλο καλλίτερον ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν των κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ καιρὸς πρὸς σκέψιν δὲν ὑπῆρχεν, ὅσον μωρὸν καὶ ἂν ἦτο, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν. Ὅθεν ἐξαγαγόντες τὸν ἵππον τοῦ κρεοπώλου προσέδεσαν ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτοῦ τὸν καλόγηρον καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας προσήλωσαν αὐτὸν ἐπ'αὐτῆς ὄρθιον.

Τότε ὁ κρεοπώλης ἔδωκεν ἓν κτύπημα ἐπὶ τῶν γλουτῶν τοῦ ἵππου μὲ τὴν ράβδον του, τοῦθ' ὅπερ τοσοῦτον ἐξηρέθισεν αὐτόν, ὥστε ἤρξατο καλπάζων γοργῶς πρὸς τὴν ὁδόν, ὁ δὲ κρεοπώλης καὶ ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ κατεδίωκον αὐτὸν κράζοντες:

— Πιάστε τὸν κλέφτη! Πιάστε τὸν κλέφτη! Ὁ καλόγερος μοῦ ἔκλεψε τ'ἄλογό μου.

Εἶχεν ἤδη ἀνατείλει ὁ ἥλιος καὶ αἱ ἀγυιαὶ ἦσαν πλήρεις λαοῦ, ὡς χωρικοὶ γέροντες τὰ προϊόντα αὐτῶν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πολῖται πορευόμενοι εἰς τὰ καθημερινὰ αὐτῶν ἔργα. Οὗτοι ἰδόντες τὸν καλόγηρον τρέχοντα ἐν πάσῃ σπουδῇ ἐν τῇ ὁδῷ, συνήνωσαν τὰς κραυγάς των «Πιάστε τὸν κλέφτη! σταματήσετε ἐκεῖνο τ' ἄλογο!» Καὶ πολλοὶ ἀποπειραθέντες νὰ δράξωσι τὸν χαλινόν, ἐνῷ ὁ καλόγηρος διέβαινε πλησίον αὐτῶν ἐν πάσῃ ταχύτητι, ἐρρίπτοντο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ κατεπατοῦντο ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, ἐνῷ ἄλλοι ἐσύροντο καὶ κατεδίωκον αὐτόν· πλὴν ταῦτα πάντα συνέτεινον μόνον ἵνα ἐπισπεύσωσι τὸν καλπασμὸν τοῦ κατατρομάξαντος ἵππου διατρέχοντος ὁρμητικώτατα τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὁδὸν τῆς πόλεως μὲ ταχύτητα ἀνέμου καὶ μετὰ δύο ἢ τριῶν πολιτῶν ἐφίππων καταθορυβούντων καὶ κραυγαζόντων πάσῃ δυνάμει κατόπιν αὐτοῦ. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν· κατάπληκτον διεσκορπίσθη τὸ πλῆθος δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ὁ ἵππος καὶ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ προὔβαινον τρέχοντες καὶ ἀνατρέποντες ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ δρόμου των ἄνδρας, γυναῖκας, ἐργαστήρια καὶ σωρείας ἐμπορευμάτων καὶ ἀποσαρώνοντες τὰ πάντα, ὡς ἀνεμοστρόβιλος. *Τράμπ!-Τράμπ!-Τράμπ!* ἐξηκολούθουν τὰ πέταλα αὐτοῦ κροτοῦντα καὶ ἄφισαν ὀπίσω πάντας τοὺς διώκοντας αὐτούς. Ἔφθασαν εἰς τὴν παρὰ τὸν ποταμὸν προκυμαίαν, διεπέρασαν τὸ εὐρὺ λιθόστρωτον δι' ἑνὸς μόνου πηδήματος —ἓν ἔτι μανιῶδες πήδημα—καὶ ἐπάφλασε ἀναπηδῆσαν τὸ ὕδωρ! Καὶ ἵππος καὶ ἀναβάτης κατεποντίσθησαν ἐν τῷ ὁρμητικῷ τοῦ ποταμοῦ ρεύματι — ἐγένοντο ἀνάρπαστοι ὑπὸ τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων αὐτοῦ — καὶ δὲν ἀνεφάνησαν πλέον!

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1η τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποίου

δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 342 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἁπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα. ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*